

## Scénář ZŠ J. A. Komenského, nám. Republiky 10.

Žákyně: Eliška Kočí a Andrea Brhlíková  
Pedagogické vedení: Martina Čichoňová

---

Jsme žákyně 8.A ze základní školy J. A. Komenského v Brně. Rozhodly jsme se zpracovat příběh paní Jiřiny Prokešové. Naší milé učitelky zeměpisu. Z jejího vyprávění jsme se dozvěděly, jak vypadal život v Husovicích před šedesáti lety. Ona sama v té době navštěvovala tu stejnou základní školu, na které nyní učí. Život v této čtvrti, byl zcela odlišný od toho, jaký je dnes.

Paní Prokešová se narodila 17. listopadu 1954 v Brně. Na základní školu vzpomíná v těch nejhezčích barvách.

*Vzpomínám právě na tu dobu husovicickou, osmá, devátá třída, kdy jsme měli fantastické učitele a fantastický kolektiv. To jsem potom už nikde jinde nezažila, ani na gymnáziu. Sešla se tady parta děcek a byli to skvělí kamarádi.*

*Já si ještě pamatuji, do školy jsem chodívala přes hřbitov. Když jsem šla z vrchu. Tam byla vzadu taková branka, ta se otevřela a hlavní branou jsme vyšli na Elgartově.*

**Ve vyprávění nemůže nezmínit i prvomájové průvody. Ty se v jejích očích měnily podle toho, jak dospívala. Jako školačce se jí líbily světýlka a dětské hry při průvodu, jako pubertální dívka už však situaci viděla odlišně.**

*Prvomájové průvody, lampionové průvody, a tak dál, ale zas v těch dětských očích, mně to nevadilo, mně se to líbilo, protože to byly světýlka, byly jsme děcka, dělaly jsme hlouposti. Když byl první máj, tak jsem chodila zásadně se svým oddílem. Dělali jsme tam různé hlouposti a upozorňovali na sebe. Takže já jsem to nějak zle nevnímala. Možná až později, až jsem byla v pubertě, tak mně to přišlo, že musíme jít do průvodu, musíme a to mě štvalo. To už jsem nedělala zrovna ráda.*

**Husovice. Čtvrť obestřena mnohými předsudky, ale i mnohými příběhy, které na nás dýchnou i díky vyprávění Jiřiny Prokešové (pamětnice).**

*Protože pro nás byl středobod Husovice, my jsme neměli potřebu jezdit do města nakupovat, my jsme všechno sehnali v Husovicích. Od papírnictví, hračky, tady na náměstí. Drogerii tady bylo několik. Tady bylo několik řezníků. Byla tady obuv, textil, oděvy, metráž, látky. Byly tady přebytky, paní Albína Rossi, která měla domeček na Tomkově náměstí, dneska už je bohužel zbouraný, vykupovala od zahrádkářů místních, přebytky, třešně, meruňky, rybíz, kde se to zase prodávalo. Pak tady byly klenoty, kniha. Dvě kina tady byla, Sibiř a Jas.*

**Husovice byla zkrátka jedna velká vesnice. Každý každého znal a lidé si pomáhali navzájem.**

*Dokonce měly i svoje kroje husovické. Ale ony byly takové ty kroje městského typu. Kluci měli klobouky a tak a měli i svoje nářečí, možná se to podobá možná hanáčtině.*

**Jiřina Prokešová vzpomíná ráda i na setkávání s chlapci v husovickém letním kině.**

*Tam jsme chodívali hrozně rádi, protože husovičtí hoši všechny filmy samozřejmě vtipně komentovali, takže tys ani nešla kvůli tomu filmu, ale kvůli těm hláškám, co tam kdo vedl. Byla z toho taková show. Hoši byli docela vtipní.*

**Svého uplynulého života paní Prokešová nelituje a s úsměvem vzpomíná na všechny radosti i strasti. Děkujeme jí za čas, který nám věnovala. Jsme rády, že jsme mohly do jejího života nahlédnout.**